

Bilag I.

Til Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde.

Til Drøftelse af ovennævnte Forslag har „*Dansk Ulykkesforsikrings-Forening*“ den 2. ds. afholdt et Møde, der beæredes med Indenrigsministerens Nærværelse, og ved hvilket Arbejderforsikrings-Raadets Formand, Hr. Raadmand Gustav Philipsen holdt et indledende Foredrag om Lovforslagets Principper.

Ved den stedfundne Diskussion viste det sig, at den danske Ulykkesforsikrings-verden kunde slutte sig til disse Principper i Hovedsagen. Paa enkelte Punkter var der dog Enighed om, at Ændringer, som vi ved denne Skrivelse skal tillade os at henstille til Udvalgets velvillige Overvejelse, var ønskelige.

1. Lovforslaget fastslaar, at der i en Række Tilfælde vil være at yde Statstilskud til „anerkendte Selskaber under *gensidigt* Ansvar“. Vi skal ikke her indlade os paa Drøftelse af det betimelige i at udvide Statstilskud-Ydelsen til et saa betydeligt Beløb som det anslaaede, ihvorvel vi ikke kan se det begrundede i til Bestridelse af saa smaa Præmiebeløb som dem, det vil komme til at dreje sig om, at lægge Beslag paa Statens Midler. Dog skal vi ikke undlade at pege paa, at den Administration, der foranlediges ved saadanne Statstilskud, let vil blive saa stor, at det ikke staar i et rimeligt Forhold til Tilskuddets Betydning for den enkelte. Og vi maa hævde, at skal Statstilskud ydes, bør Aktieselskaber have samme Rét som gensidige.

I Forsikringsvæsenet ligger Forskellen mellem de to Driftsformer i Virkeligheden næsten udelukkende paa Styrelsesprincipperne. Der kan f. Eks. ikke fra Aktieselskabernes Side blive Tale om nogen Udbytning af det forsikrende Publikum, idet Konkurrencen til enhver Tid griber regulerende ind overfor Præmierne. Ofte vil vel de gensidige Selskaber ogsaa have nogen Driftskapital, Garantikapital eller lignende at forrente; og Aktiekapitalerne ved de danske Selskaber er desuden forholdsvis saa smaa, at et rimeligt Udbytte i hvert Fald kun fordrer et saa beskedent Overskudsbeløb, at der ikke behøves nogen Slags Udbytning til dets Fremskaffelse. I øvrigt har dansk Ulykkesforsikringsvirksomhed siden 1898 kun været udbyttegivende i saa ringe Grad, at Aktionærerne gennemsnitlig neppe har naaet at faa en Forrentning af deres Penge, der har været over Sparekasserenten.

I dette Forhold tør vi ogsaa søge en Begrundelse af, at Aktieselskaberne ikke ved den nye Lov sættes til Side og umuliggøres i Konkurrencen paa visse Omraader — noget, Ulykkesforsikringen i det hele taget sikkert vilde være daarligt tjent med. Aktieselskaberne har i de forløbne Aar båret deres Part af Arbejdet paa og Byrden ved at føre Ulykkesforsikringslovgivningen ud i Livet, og de har gjort dette paa en Maade, som har Krav paa Anerkendelse, og som f. Eks. utvivlsomt nyder en saadan fra Arbejderforsikrings-Raadets Side.

Naar der i Forslagets Motiver (Pag. 35 øverst) udtales, at det „ligger i Forholdets Natur“, at Tilskud kun bør ydes til gensidige Selskaber, maa vi altsaa bestride denne Paa-stands Berettigelse. Men desuden vil man jo angaaende Beregning af Tilskud til Aktieselskaberne let kunne fastsætte Regler, der ikke begunstiger Aktionærerne, f. Eks. ved, at Tilskuddet beregnes i samme Forhold til *Skadeudbetalingerne* som det, der fremkommer for gensidige Selskabers Vedkommende.

2. Naar Forslaget vil instituere nogle „Forsikringsforbund“ og derved unddrage visse Omraader fra Selskabernes Virkefelt, anser vi det for en lidet formaalstjenlig Foranstaltning. Intet virker i forsikringsteknisk Henseende saa uheldigt for Udviklingen som mange smaa, lokale Foreninger. Dels beror Forsikringsvæsenets Styrke netop paa, at Sammenslutningerne (Selskaberne) er tilstrækkelig store; og dels vil de smaa Foreninger (Forbund), som Loven utvivlsomt vilde kalde til Live, aldrig komme til at raade over den Tek-